ਸਾਦਾਕੋ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੇਪਰ ਕਰੇਨ

ਐਲੀਨੋਰ ਕੋਅਰ

ਪੰਨੇ : ਰੋਨਾਲਡ ਹਿਮਲਰ

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ

ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਫੜਿਆ, "ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕੈਂਚੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਚੀਜ਼ੂਕੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖ!" ਉਸਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨ ਬਾਰੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ?" ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਕ੍ਰੇਨ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਸਮੱਗਰੀ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ 7

1 ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ 9

2 ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ 15

3 ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਰਾਜ਼ 21

4 ਇੱਕ ਭੇਤ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ 28

5 ਗੋਲਡਨ ਕਰੇਨ 33

6 ਕੋਂਜੀ 40

7 ਸੈਂਕੜੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ 48

8 ਆਖਰੀ ਦਿਨ 52

9 ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੌੜ 60

ਉਪਸੰਹਾਰ 65

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

ਸਦਾਕੋ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੇਪਰ ਕ੍ਰੇਨਜ਼ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ 1943 ਤੋਂ 1955 ਤੱਕ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬੰਬ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਜਪਾਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਇਕਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

1.
ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤ

ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਦੌੜਾਕ ਬਣਨ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੌੜਨਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ।

ਅਗਸਤ 1954 ਦੀ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਸਦਾਕੋ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਜਪਾਨ ਦੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੂਰਜ ਨੇ ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਣਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਦੋ ਭਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਰਜਾਈਆ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ, ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ।

"ਉੱਠੋ, ਆਲਸੀਓ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ ਹੈ!"

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਕਰਾਹਿਆ ਅਤੇ ਉਬਾਸੀਆਂ ਲਈਆਂ। ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੀਨ ਸੂਪ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘੀ, ਤਾਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਵੀ ਜਾਗ ਪਏ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਜੁਰਾਬ ਜਾਂ ਕਮੀਜ਼ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਰਜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਮਿਤਸੂ, ਜੋ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੀ ਵਾਂਗ ਭੱਜਦੀ ਹੋਈ ਸਦਾਕੋ ਚੀਕ ਉੱਠੀ, "ਓਹ, ਮਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਨੀਵਲ ਜਾਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰੇਕਫਾਸਟ ਜਲਦੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਚੌਲਾਂ ਅਤੇ ਸੂਪ ਨਾਲ ਪਰੋਸਣ ਲਈ ਅਚਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਮੂਲੀਆਂ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਵੱਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਝਿੜਕਿਆ, "ਤੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਾਰਨੀਵਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਰ ਸਾਲ ਛੇ ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦਿਨ ਹੈ,"

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਏ। "ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਪਰ ਮੈਂ ਓਬਾ ਚਾਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹਰ ਸਵੇਰ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।"

"ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਵੇਦੀ ਦੇ ਸ਼ੈਲਫ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ, ਓਬਾ ਚਾਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿਤੇ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੈ।

"ਸਦਾਕੋ!" ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਲਦੀ ਹੋਈ ਆਪਣੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਾਮਕ ਐਟਮ ਬੰਬ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ 'ਤੇ ਨੌਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ - ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ।

ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੂਪ ਅਤੇ ਚੌਲ ਨਿਗਲ ਲਏ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਜੋ ਭੁੱਖੇ ਅਜਗਰਾਂ ਵਾਂਗ ਖਾਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਅਜੇ ਵੀ ਕਤਾਈ ਹੋਈ ਕੈਂਡੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਠੀ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਲੰਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ।

"ਆਓ, ਮਿਤਸੂ ਚੈਨ ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਓ ਭਾਂਡੇ ਧੋ ਲਈਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਚੱਲ ਸਕੀਏ।"

ਜਦੋਂ ਰਸੋਈ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਤ (ਜਾਂ ਬਰੇਡਾਂ) ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਫੀਤੇ (ਜਾਂ ਫੁੱਲ) ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ।

"ਸਦਾਕੋ ਚਾਨ ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।"

ਸਦਾਕੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਤਾਤਾਮੀ ਮੈਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮੱਕੜੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਮੱਕੜੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਦਿਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

'ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ," ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੱਕੜੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ।"

"ਬਸ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

2.
ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਹਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ 'ਤੇ ਧੂੜ ਉੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦੇ ਘਰ ਅੱਗੇ ਭੱਜ ਗਈ। ਦੋਵੇਂ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਤੋਂ ਹੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਦੋ ਪਾਈਨ ਸੂਈਆਂ ਵਾਂਗ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੇਜ਼ ਚੱਲੇ। "ਕੱਛੂਕੁੰਮੇ ਨਾ ਬਣੋ!" ਉਹ ਚੀਕੀ। "ਚਲੋ ਜਲਦੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਖੁੰਝ ਜਾਵੇ।"

"ਸਾਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਇਸ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕੁੜੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੌੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ,

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਸਦਾਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਹੱਸੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦੀ ਸੀ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਤੇਜ਼, ਮਜ਼ਬੂਤ ਦੌੜਾਕ ਸੀ।

ਪੀਸ ਪਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਲੋਕ ਚੁੱਪਚਾਪ ਯਾਦਗਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਰਹੇ। ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਰਬਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਅਤੇ ਮਰ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ। ਐਟਮ ਬੰਬ - ਥੰਡਰਬੋਲਟ - ਨੇ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਨੂੰ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਦਾਕੋ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦਾ ਹੱਥ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਈ।

"ਮੈਨੂੰ ਥੰਡਰਬੋਲਟ ਯਾਦ ਹੈ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਲੱਖਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਗਰਮੀ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੂਈਆਂ ਵਾਂਗ ਚੁਭਿਆ।"

"ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਹੈ?" ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਬੱਚੀ ਸੀ।"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਬੋਧੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਅਰ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਂਕੜੇ ਚਿੱਟੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਜਰਿਆਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਰੋੜੇ ਹੋਏ, ਦਾਗ਼ਦਾਰ ਐਟਮੀ ਡੋਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਬੂਤਰ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਚ ਉੱਡ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਰਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਦੀ ਕੈਂਡੀ ਵੇਚਦੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੀ।

ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣਾ ਸੀ। ਬੀਨ ਕੇਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਸਟਾਲ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹਿੱਸਾ ਬਦਸੂਰਤ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸੀ। ਐਟਮ ਬੰਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਬੰਬ ਪੀੜਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੀ ਸੀ।

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਚਮਕਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਭੀੜ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਲੈ ਕੇ ਓਹਟਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਛੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਈਆਂ - ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਇੱਕ। ਲਾਲਟੈਣਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਗਰਜ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਓਬਾ ਚਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਓਹਟਾ ਨਦੀ 'ਤੇ ਚਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੁਗਨੂੰਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਂਗ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰਿਹਾ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਗਲਤ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੱਕੜੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਕੱਲ੍ਹ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਾਏਗੀ।

3.
ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਭੇਤ

ਪਤਝੜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਭੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ ਹੈ!"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਾਹ ਭਰ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਅੰਦਾਜਾ ਲਗਾਓ ਕੀ!"

"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਦਾਕੋ ਚੈਨ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ।"

"ਫੀਲਡ ਡੇ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਦੌੜ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਲੇਅ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੀ ਰਹੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਕੂਲ ਬੈਗ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ। "ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗੀ।" ਸਦਾਕੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਸਦਾਕੋ ਖਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।

ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ - ਰੀਲੇਅ ਦੌੜ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਘਰ ਤੱਕ ਦੌੜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਗਤੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੌੜਾਕ ਬਣਾਂਗਾ।

ਅਖੀਰ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਸਮਾਗਮ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਾਪਿਆਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਦਾਕੋ ਇੰਨੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਦੂਜੀ ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ।

ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਡਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਸਕੋਗੇ, ਦੌੜੋਗੇ,"

ਫਿਰ ਰੀਲੇਅ ਦੌੜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

"ਬਸ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ," ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਹੱਥ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਗੰਢ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ।

ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਕੇਤ 'ਤੇ, ਸਦਾਕੋ ਦੌੜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਦੌੜੀ। ਦੌੜ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਦਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨਾਲ ਦਰਦ ਨਾਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਟੀਮ ਜਿੱਤ ਗਈ!" ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੋਈ, ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਦੀ ਅਤੇ ਚੀਕਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਾਰੀ ਸਰਦੀਆਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੌੜਨ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰੇਸਿੰਗ ਟੀਮ ਲਈ ਕੁਆਲੀਫਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੰਬੀ ਦੌੜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਇਹ ਭੇਤ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਭੇਤ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ! ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਮੁੰਦਰੀ ਨਾਲ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਸਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖਾਸ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਿਮੋਨੋ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ।

"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਮੋਨੋ ਖਰੀਦਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। "ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਿਮੋਨੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਮੋਨੋ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਟੀਮ ਨਾਲ ਦੌੜਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਾਕੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਮੌਸਮ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਘਰ ਦੌੜਾਇਆ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਗਈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰੱਖੇ ਸਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

4.
ਹੁਣ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ

ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਦਾਕੋ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ।

ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਠੰਡੇ, ਤਿੱਖੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਦਾਕੋ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਮਦਦ ਲਈ ਭੱਜਿਆ।

"ਮੈਂ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਮਿਸਟਰ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਿਤਸੂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਡਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਨਰਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਐਕਸ-ਰੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਖੂਨ ਲਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬੁੜਬੁੜਾਈ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਚੀਕੀ, "ਲਿਊਕੇਮੀਆ! ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ!" ਉਸ ਡਰਾਉਣੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਲਏ।

ਉਹ ਹੋਰ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂ, ਐਟਮ ਬੰਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਰਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੂਤੀ ਕਿਮੋਨੋ ਦਿੱਤਾ। ਸਦਾਕੋ ਅਜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੀ ਚੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਆਵਾਂਗੀ।"

"ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵਾਂਗੇ," ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ?" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਕਿਹਾ, "ਡਾਕਟਰ ਕੁਝ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ"

ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ! ਸਦਾਕੋ ਲਈ ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੇਸਿੰਗ ਟੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਗਲਿਆ ਅਤੇ ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਸਦਾਕੋ 'ਤੇ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਭਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ।

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਕੀ... ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਦੋਂ? ਉਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਢੇਰ ਉੱਠ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਏ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਦਾਕੋ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੋਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

5.
ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸਦਾਕੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾਗੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੁਰਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਟ ਦੇਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਈ।

"ਟੀਕਾ ਲਗਵਾਉਣਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ," ਮੋਟੀ ਨਰਸ ਨੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ।"

"ਮੈਂ ਬਸ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਨਾਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾ ਸਕਾਂ।"

ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਫੜਿਆ, "ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਕੈਂਚੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖ!" ਉਸਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨ ਬਾਰੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ?" ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਕ੍ਰੇਨ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। "ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਹੈ।"

ਸਦਾਕੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ਸੁਹਜ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿਜ਼ੂਕੋ! ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਗਨ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਧੰਨਵਾਦ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਚੈਨ ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ।"

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਨਾ ਓਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਔਖੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਦਸ ਪੰਛੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ ਦੇ ਕੋਲ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ।

"ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਸੌ ਨੱਬੇ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕ੍ਰੇਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਉਂ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਹੋਮਵਰਕ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਛੋਟੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਾ ਦਿਆਂਗਾ।"

ਸਦਾਕੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਣਾਏ ਹਰ ਕ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਟੰਗਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

"ਠੀਕ ਹੈ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨਾਲ ਝਪਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਹਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਵੋਗੇ?"

"ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ!" ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ!"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰਸਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ!" ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਉਸਨੇ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਧਾਗਾ ਅਤੇ ਟੈਕਾਂ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਸਾਰਸ ਲਟਕਾਏ। ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਾਰਸ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਿਹਾ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਆਈ। ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਵਿਤਾ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ:

ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ, ਸਾਰਸ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਗੁਲਾਬੀ ਛਤਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਫੈਂਸੀ ਹਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਬਗਲਾ ਚੁਣਿਆ। 'ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਛੋਟੇ ਬਗਲੇ ਬਣਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਤਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਇਕੱਲਤਾ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਗਿਆਰਾਂ... ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਬਾਰਾਂ... ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ...।

6.
ਕੇਂਜੀ

ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੇ। ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਹਰ ਸਕ੍ਰੈਪ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖੇ। ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਵੀ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪੈਕੇਜਾਂ ਦੇ ਲਪੇਟੇ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਲਟਕਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਇੱਕ ਧਾਗੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਇਕੱਲੇ ਉੱਡਦੀਆਂ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਆਏ ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਚੰਗੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾਕੋ ਰੁੱਝੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਕਲਮ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੇਡਾਂ, ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਗੀਤਾਂ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕਰੇਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਝੁੰਡ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਪੰਛੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸਥਿਰ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਊਰਜਾ ਖੋਹ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਧੜਕਦੇ ਸਿਰ ਦਰਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਲਿਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾਕੋ ਡੂੰਘੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮੈਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਤਰਸਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਦਾਕੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਧੁੱਪ ਲਈ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੇਂਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤਲੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

"ਹੈਲੋ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਦਾਕੋ ਹਾਂ।"

ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਧੀਮੀ, ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਕੇਂਜੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਹੀ ਆਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਉਹ ਇੰਨੀ ਬੁੱਢੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ," ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ।"

ਕੇਂਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ।

"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਉਕਾ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੰਬ ਕਾਰਨ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਹੈ।"

"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

"ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜ਼ਹਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ।"

ਸਦਾਕੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਹੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਯਾਦ ਆਈਆਂ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਵਾਪਰ ਸਕੇ।"

"ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ," ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਬਾਹਰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਆਈ। "ਕੇਂਜੀ," ਉਸਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"

ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਚਾਰਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬਲੱਡ ਕਾਊਂਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਹ ਵਿਗੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਨਰਸ ਘਬਰਾ ਗਈ,

"ਕਿੰਨਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥੱਕ ਰਹੇ ਹੋ।" ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੇਂਜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਘੁੰਮਾਇਆ।

ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਂਜੀ ਬਹਾਦਰ ਸੀ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕ੍ਰੇਨ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਲਈ ਹੋਰ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ।

ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਨਵੇਂ।

ਤਿੰਨ ਸੌ ਨੜਨਵੇਂ...

ਇੱਕ ਦਿਨ ਕੇਂਜੀ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਲਪੇਟੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਈ ਕਿ ਕੇਂਜੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਦਾਕੋ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਵਹਾਉਣ ਦਿੱਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਨਰਸ ਦਾ ਕੋਮਲ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। "ਆਓ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ," ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਅਖੀਰ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਚੰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਜੀ ਇੱਕ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਹੈ?"

"ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਹੈ," ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਬਿਮਾਰ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ।"

ਸਦਾਕੋ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਮੈਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ । ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਹੈ ਨਾ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ!" ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ। "ਆਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਦਿਓ। ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਜੀਓਗੇ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਹੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ।

ਚਾਰ ਸੌ ਤੇਹਠ।

ਚਾਰ ਸੌ ਚੌਹਠ...

7.
ਸੈਂਕੜੇ ਇੱਛਾਵਾਂ

ਜੂਨ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ, ਬੇਅੰਤ ਬਾਰਿਸ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਅਸਮਾਨ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰਿਸ਼ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਪਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਟਪਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਗੰਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਚਾਦਰਾਂ ਵੀ ਚਿਪਚਿਪੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ।

ਸਦਾਕੋ ਫਿੱਕੀ ਅਤੇ ਸੁਸਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਗੁੱਡੀ ਭੇਜੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਗੁੱਡੀ ਦੀ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਿਮੋਨੋ 'ਤੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਲਾਲ ਗੁਲਾਬ ਪਸੰਦ ਆਏ। ਗੁੱਡੀ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਬੈੱਡਸਾਈਡ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕ੍ਰੇਨ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ,

A4rs। ਸਾਸਾਕੀ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਹ ਫੁਰੋਸ਼ਿਕੀ ਬੰਡਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਭੋਜਨ ਸਨ - ਇੱਕ ਅੰਡਾ ਰੋਲ, ਚਿਕਨ ਅਤੇ ਚੌਲ, ਅਚਾਰ ਵਾਲੇ ਪਲੱਮ, ਅਤੇ ਬੀਨ ਕੇਕ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਮਸੂੜੇ ਇੰਨੇ ਦੁਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਚਬਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੋਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ।

"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੱਛੂ ਹਾਂ!" ਸਦਾਕੋ ਭੜਕ ਉੱਠੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਮਹਿੰਗੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ। "ਤੂੰ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਕਲੇਗਾ।"

ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਆਇਆ, ਸਦਾਕੋ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਖਾਧਾ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ! ਈਜੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਕੱਢਿਆ। "ਇਹ ਲਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ। "ਈਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕ੍ਰੇਨ ਲਈ ਹੈ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਸੁੰਘਿਆ। " ਉਮਮ ! ਇਸ ਤੋਂ ਕੈਂਡੀ ਵਰਗੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਕਲੇਟ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗੀ।"

ਤਿੰਨੋਂ ਹੱਸ ਪਏ। ਇਹ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਹੱਸੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਦਾ ਜਾਦੂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ।

ਪੰਜ ਸੌ ਇਕਤਾਲੀ...

ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਸਦਾਕੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਉਹ ਸਦਾਕੋ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ:

“ਹੇ ਸਵਰਗੀ ਸਾਗਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ

ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੰਭਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੋ "

8.
ਆਖਰੀ ਦਿਨ

ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਮੌਸਮ ਗਰਮ ਅਤੇ ਧੁੱਪਦਾਰ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਠੀਕ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਦੇ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।"

ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਭੁੱਖ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਇੰਨੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਸਾਰਸ ਬਣਾਏ।

ਛੇ ਸੌ ਇੱਕੀ।

ਛੇ ਸੌ ਬਾਈ ...

ਸਾਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਛੁੱਟੀ, ਓ ਬੋਨ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਰ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ, 0 ਬੋਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਸ਼ਨ ਸੀ ਜੋ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਅਤੇ ਮਿਤਸੂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਕੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਚਮਕ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ ਅਤੇ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਗੁੱਡੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਹਵਾ ਸੁਆਦੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਵੇਦੀ ਦੇ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਬੀਨ ਕੇਕ ਅਤੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਗੋਲੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।

ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਜਗਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਹਉਕਾ ਛੱਡਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ, ਬਸ ਸ਼ਾਇਦ, ਉਹ ਰਹਿਣ ਲਈ ਘਰ ਸੀ।

ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਹੜ੍ਹ ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਫਿਰ ਤੋਂ ਫਿੱਕੀ ਅਤੇ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਸਦਾਕੋ ਹੁਣ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਰੱਖਦੀ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਓਬਾ ਚੈਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ ਕਿੰਨੀ ਔਰਤ ਵਰਗੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਚੀਕ ਪਈ, "ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਜੀਵੰਤ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ।

ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇ। ਉਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ!

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ।"

ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਸੀ,

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਬੀਨ ਕੇਕ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਰੱਖੋਗੇ?"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ, ਸਾਸਾਕੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ।

"ਚੁੱਪ ਰਹੋ!" ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ, ਸਦਾਕੋ ਚੈਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸੌ ਹੋਰ ਸਾਰਸ ਬਣਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ।"

ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ।

"ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਦੌੜਾਂਗੀ।"

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਟੀਕੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਟੀਕੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਲਗਾਤਾਰ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰਦ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਲੜਨਾ ਪਿਆ। ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੀ ਗਈ। ਹਰ ਦੁਪਹਿਰ ਸਦਾਕੋ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਥੱਪੜ-ਥੱਪੜ ਸੁਣਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪੀਲੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਪਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੱਤੇ ਜੰਗਾਲ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਈਜੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਿਮੋਨੋ ਜਿਸ 'ਤੇ ਚੈਰੀ ਦੇ ਫੁੱਲ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਗਰਮ ਹੰਝੂਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?" ਉਸਨੇ ਨਰਮ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨ ਸਕਾਂਗੀ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।"

"ਸਾਦਾਕੋ ਚਾਨ ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ ਇਸਨੂੰ ਸਿਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਮਾਓ।"

ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉਠਾਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਮੋਨੋ ਪਹਿਨਣ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਸਦਾਕੋ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਪੈਰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ - ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਮੋਨੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।

ਉਸੇ ਪਲ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ। ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸਦਾਕੋ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ। ਸਦਾਕੋ ਵੀ। "ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਏ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇਹ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗੇ ਸਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੜ ਕੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਦਰਦ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ।

ਛੇ ਸੌ ਚੁਤਾਲੀ...

ਇਹ ਉਸਦੀ ਬਣਾਈ ਆਖਰੀ ਸੀ।

9.
ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਦਾਕੋ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਕੀ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਰਹੇਗੀ? ਕੀ ਮਰਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ? ਜਾਂ ਇਹ ਸੌਂ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਸੀ?

"ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਸਦਾਕੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ।

"ਰੋ ਨਾ," ਉਸਨੇ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਰੋ।" ਸਦਾਕੋ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਜੀਭ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕਰੇਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਉਲਝ ਗਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਬੇਢੰਗੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਗਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕੱਛੂ ਬਣ ਗਈ ਹਾਂ! ਜਲਦੀ, ਜਲਦੀ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਜਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਗਜ਼ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, "ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋਰ ਪੰਛੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੱਲ੍ਹ... ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਉਹ ਉਸ ਨਿੱਘੇ, ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ।

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਨੱਚ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਕੰਬਦਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿਸਕਾਇਆ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਗਲੇ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਦੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਤਝੜ ਦੀ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਸਰਾਹਟ ਅਤੇ ਝੂਲਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਸਨ! ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।

ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠੀ।

ਉਪਸੰਹਾਰ

ਸਾਦਾਕੋ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀ ਮੌਤ 25 ਅਕਤੂਬਰ 1955 ਨੂੰ ਹੋਈ।

ਉਸਦੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਛਪੰਜ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋੜਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਂਸ ਕਲਾਸ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਪੱਤਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਰੱਖਿਆ , ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਜਪਾਨ ਭਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹਰ ਕੋਈ ਸਦਾਕੋ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਗਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। 1958 ਵਿੱਚ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਪੀਸ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਸਵਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਫੈਲਾਏ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੋਲਡਡ ਕਰੇਨ ਕਲੱਬ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂਬਰ ਅਜੇ ਵੀ 6 ਅਗਸਤ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ - ਨੂੰ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਰੇਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ:

ਇਹ ਸਾਡਾ ਰੋਣਾ ਹੈ,

ਇਹ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ;

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ ਸਦਾਕੋ ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਐਥਲੈਟਿਕ ਹੈ—ਉਸਦੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਦੌੜ ਟੀਮ ਦੀ ਸਟਾਰ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੌੜ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ—ਅਦਬ ਕਰਨ ਯੋਗ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਜਾਪਾਨੀ ਦੰਤਕਥਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਦਾਕੋ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੰਤਕਥਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ।

ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ, ਸਦਾਕੋ ਐਂਡ ਦ ਥਾਊਜ਼ੈਂਡ ਪੇਪਰ ਕ੍ਰੇਨਜ਼ ਉਸ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਾਇਕਾ ਬਣਾਇਆ।